

Arrest

nr. 229 400 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 27 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Op 13 september 2018 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze weigeringsbeslissing leidt tot het arrest nr. 216 230, uitgesproken op 31 januari 2019: de Raad weigert eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 24 juli 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13^{quinq}ues. Dit is de bestreden beslissing, die stelt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : R.

voornaam : G.

geboortedatum : 01.01.1959

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/09/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 31/01/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel licht toe:

II.1.1. *De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat uitgevaardigd werd op 24 juli 2019, in strijd is met het beginsel van de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 74/13 VW.*

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

(...)

II.1.2. *Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen, evenals artikel 74/13 VW dat stelt:*

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van de aanvraag ex. art. 9bisVreemdelingenwet, beschikte.

Deze luidde immers als volgt (aanvraag ingediend voor de gezinscel, dus verzoekende partij, haar schoondochter en haar kleindochter) :

De verzoekende partij dient huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor hen thans onmogelijk is om hun aanvraag tot humanitaire regularisatie vanuit haar land van herkomst, Afghanistan, in te dienen.

Verzoekende partij wenst hieronder dan ook haar buitengewone omstandigheid te verduidelijken.

Verzoekende partijen verblijven sinds 2015 ononderbroken in België en vroegen hier internationale bescherming aan. Zij vrezen voor hun leven in Afghanistan en het is voor hen onmogelijk om terug te keren en een menswaardig leven te leiden. De asielaanvraag van verzoekende partij is nog steeds hangende.

Deze procedure sleept bijzonder lang aan - reeds meer dan 3 jaar!

De verzoekende partijen en het schoolgaand minderjarig kind zijn volledig geïntegreerd in België en hebben geen enkele connectie meer met Afghanistan. Het centrum van hun sociaal leven bevindt zich in België. Zij spreken Nederlands, hebben een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en wenst alhier te blijven.

Een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zou niet enkel een ernstig aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou dus bijgevolg ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Indien verzoekende partijen zouden teruggestuurd worden, zou dit eveneens een inbreuk betekenen op artikel 8 van het EVRM.

De buitengewone omstandigheden worden dan ook ingeroepen op basis van artikel 3 en 8 EVRM. de rechten van het kind, het feit dat het lopend schooljaar thans niet meer mag onderbroken worden, de asielprocedure waarin zij zich nog steeds in bevinden en hun sociale verankering in België.

De aanvraag dient hoe dan ook ontvankelijk verklaard te worden

III. TEN GRONDE

Verzoekende partij is in België sinds oktober 2015 legaal in België is meer dan 3 jaar perfect ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Zo behaalde mevrouw R. G. - die al van een zekere leeftijd is - deelcertificaten voor de Nederlandse taal. (stuk 3)

Ook mevrouw R. S. behaalde alle mogelijke deelcertificaten (lezen en schrijven) voor de Nederlandse taal. (stuk 4)

Zij behaalde tevens haar attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie, (stuk 5)

Ook de leerkrachten bevestigen haar ongelooflijke verantwoordelijkheidszin en wil om de Nederlandse taal volledig onder de knie te krijgen, (stuk 6)

De minderjarige dochter van mevrouw R. S., juffrouw Z., gaat hier naar school vanaf de kleuterklas, heeft niets anders gekend dan het Belgisch onderwijssysteem en spreekt vloeiend Nederlands. Zij is ook altijd geslaagd, en zit momenteel in het tweede leerjaar, (stuk 7) Zij volgt ook bijkomende Nederlandse lessen/huiswerkbegeleiding in de huiswerkschool Integraal, (stuk 8)

Verzoekende partijen zijn aldus zeer gemotiveerd om te integreren in onze maatschappij en zij hebben zich zeer goed aanpast aan de Belgische cultuur.

De taalkennis, de onredelijk lange asielpcedure waarin zij nog steeds zitten, het schoolgaand kind, de werkwilgheid, de duurzame banden die verzoekende partij met Belgische onderdanen heeft opgebouwd zijn allen elementen, die het vermoeden van integratie enkel maar verstreken en bevestigen. Zelfs al zou aangenomen worden dat deze uitstekende integratie op zichzelf niet kan aanzien worden als een reden ter humanitaire regularisatie, impliceert deze integratie toch minstens, dat het verlenen van een regularisatie in casu de belangen van ons land en zijn inwoners geen schade toebrengt.

II.1.5. De verwerende partij kan alvast niet ontkennen dat de asielpcedure van de verzoekende partij onredelijk lang duurde.

In de (later door de Raad van State vernietigde) instructie van 19 juli 2009 gaf de verwerende partij immers zelf te kennen dat de duur van de asielpcedure van de verzoekende partij (21 oktober 2015 - 31 januari 2019) onredelijk lang genoemd kan worden:

1. Langdurige procedures

1.1 Vreemdelingen met een onredelijke lange asielpcedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden, andere families)

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielpcedure minstens vier jaar geleden werd ingeleid bij de asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) of de (inmiddels afgeschafte) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, of nog, de vreemdeling die minstens vier jaar heeft moeten wachten alvorens een uitvoerbare beslissing vanwege deze zelfde instanties hem werd betekend betreffende zijn asielaanvraag.

De termijn van vier jaar wordt teruggebracht OP drie jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt die regelmatig schoollopen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielpcedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielpcedure

Welnu, de verzoekende partij maakt deel uit van een dergelijke gezinscel.

Aldus zou men minstens kunnen verwachten dat de verwerende partij hier rekening mee houdt alvorens de thans bestreden beslissing te nemen.

Bovendien werd enkel de verzoekende partij op de hoogte gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Haar schoondochter, R. S. (en haar kleindochter) kregen dit niet.

Dit is terecht, aangezien dit in strijd zou zijn met hoger belang van het minderjarig schoolgaand kind, waarmee de verwerende partij conform artikel 74/13 VW dient rekening te houden hierdoor geschonden kan worden.

Het feit dat haar grootmoeder echter uit de gezinscel dreigt te worden weggerukt is echter tevens in strijd met het hoger belang van het minderjarig kleinkind (°6 december 2010).

De drie familieleden zijn immers samen gevlucht, hebben steeds samen in een opvangcentrum verbleven en verblijven op heden nog steeds samen. Het vertrek van haar grootmoeder zou zonder enige twijfel een grote impact hebben op de kleindochter, één van de twee ouderfiguren die zij de afgelopen jaren kende.

Het valt aldus niet in te zien hoe de thans bestreden beslissing verenigbaar is met artikel 74/13 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting!"

2.2. Wat de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

2.3. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing niet te motiveren over de elementen, bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en deze niet te onderzoeken.

In eerste instantie merkt de Raad op dat artikel 74/13 geen motiveringsplicht oplegt maar enkel een onderzoeksplicht. Hetzelfde geldt voor artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Wel blijkt uit deze artikelen een onderzoeksplicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een onderzoek verrichtte. In de nota van 24 juli 2019 stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekende partij geen minderjarig kind heeft in België of in een andere EU-lidstaat. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij verblijft met haar schoon- en kleindochter, wat niet behoort tot het kerngezin. De verzoekende partij heeft verklaard dat zij geen andere familieleden heeft die aanwezig zijn in België of in een andere EU-lidstaat. De verzoekende partij stelt dat zij diabetes heeft maar bracht geen bewijzen of attesten aan die een verwijdering in de weg staan. Dit is afdoende.

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met de elementen die kenbaar zijn gemaakt door middel van het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Evenwel, zoals de verwerende partij correct opmerkt in haar nota met opmerkingen, blijkt niet uit het administratief dossier, zoals het de Raad voorligt, dat de verzoekende partij dergelijke aanvraag heeft ingediend. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, kan de verzoekende partij evenmin dergelijke aanvraag bijbrengen en stelt zij dat de verzoekende partij een aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft ingediend, doch dat zij hiervan geen begin van bewijs kan bijbrengen.

De advocaat van de verwerende partij betwist dat er een dergelijke aanvraag werd ingediend.

Er wordt nog opgemerkt dat zelfs indien de verzoekende partij dergelijke aanvraag heeft ingediend, deze geen schorsend karakter heeft. Het indienen van zo een aanvraag schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (zie o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het "hernemen" van een aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in het verzoekschrift is niet dienstig omdat het de verwerende partij toekomt hierover nog een beslissing te nemen, zo deze is ingediend. Evenmin kan de verzoekende partij zich op dienstige wijze beroepen op de instructie van 19 juli 2009, die, zoals de verzoekende partij ook toegeeft,

door de Raad van State werd vernietigd op 9 december 2009 met arrest nr. 198.769. Er wordt nog opgemerkt dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft, enkel een minderjarige dochter zodat de bewering, dat vroeger zij een verblijfstitel zou verkregen hebben na drie jaar, al evenmin correct is. De verzoekende partij heeft haar asielaanvraag ingediend op 27 oktober 2015. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op 13 september 2018.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert en wijst op het hoger belang van het kleinkind, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt wel in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of verzoekster een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de gemachtigde moest overgaan tot een belangenafweging en er een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Wat haar privéleven betreft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nergens, op voldoende duidelijke wijze, toelicht welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgische grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Wat haar familieleven betreft, wijst de Raad erop dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de gemachtigde ervan in kennis heeft gesteld, voordat de bestreden beslissing werd genomen, dat zij met haar schoondochter en kleinkind een beschermingswaardig familieleven zou onderhouden in de zin van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden en geen belangenafweging te hebben gemaakt in het licht van deze bepaling. De Raad wijst er immers op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM breidt deze bescherming enkel uit naar andere naaste familieleden als er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). In dit geval blijkt uit de stukken van het administratief dossier enkel dat de verzoekende partij hetzelfde adres opgeeft als het adres van haar schoondochter en kleinkind en dat zij samen met haar schoondochter naar België kwam en een asielaanvraag indiende. Uit het arrest nr. 216 230, uitgesproken door de Raad op 31 januari 2019, blijkt dat het ingediende asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Dit arrest heeft thans kracht van gewijsde.

Het gegeven dat de verzoekende partij samen met haar schoondochter en kleinkind is gevlucht, in eenzelfde opvangcentrum hebben verbleven, dat deze familieleden geen bevel om het grondgebied te verlaten zouden hebben gekregen zodat het vertrek van de verzoekende partij een grote impact heeft – niet geconcretiseerd door de verzoekende partij – tonen niet aan dat dit gezinsleven van de verzoekende partij een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezinsleven is. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij een “ouderfiguur” is voor haar kleinkind.

Uit de gezinssamenstelling blijkt dat de moeder van het kleinkind op hetzelfde adres woont als het minderjarige kleinkind. Bijzondere bijkomende elementen van afhankelijkheid worden niet aangetoond en het betoog hierover is vaag. Het is niet aangetoond dat het hoger belang van het kleinkind de aanwezigheid van de verzoekende partij vereist.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In dit geval toont het onderdeel niet aan op welke wijze het privéleven van de verzoekende partij zou geschonden zijn en of al een beschermingswaardig privéleven werd opgebouwd sinds haar redelijk recente komst naar België.

Over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt geen argumentatie ontwikkeld. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet correct is gebeurd.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij toont niet aan dat de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of die niet correct zijn beoordeeld en of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN